

TWEE

Tevreden zakt ze in haar bioscoopstoel, ze houdt een mok thee op haar schoot. Dit is haar domein, ze houdt van de plek van stilte en van ongestraft voyeurisme.

Ze zoekt door de bestanden van de laptop; wat wil ze zien?

Haar aandacht blijft hangen op een film met een vreemde pop als afbeelding. Een pop met een witte huid en rode cirkels op zijn wangetjes. Hij is boven op zijn hoofd kaal en zijn zwarte haar groeit vanaf de zij-kanten en de achterkant van zijn hoofd. De rode ogen met zwarte pupillen kijken vanaf het grote scherm naar haar. Hij draagt een pak en een rood vlinderdasje en hij glimlacht.

Ze klikt de film aan, ze is benieuwd wat het poppetje haar te bieden heeft.

De opening van de film is in het duister geschoten, ze ziet weinig. Ze onderscheidt een man en ... dat is wel alles.

Hij controleert de deur: op slot.

Ze heeft een ontbijt voor hem achtergelaten bij de deur, dat zet hij van zich af op het bureau. Hij vertrouwt haar eten ook niet. De massieve deuren geven hem een gevoel van veiligheid en dat er geen tweede sleutel bestaat van de oude die in zijn broekzak bengelt.

Hij laat zich zakken in zijn stoel. Bewegen wordt steeds moeilijker met zijn wond. Straks zal hij langzaam ten prooi vallen aan verhogering en uitdroging, tenzij hij de gok waagt en eet wat zij hem serveert.

Hij dwingt die gedachten naar achteren in zijn hoofd; dat is een zorg voor later.

Voor hem ligt zijn boek. De eerste woorden geven hem een zinderend genoegen. Hij leest de woorden van een genie. Voor een filosoof is het achterhaald om een genie te geloven, zo onderwees de Universiteit. Maar hij is overtuigd dat ze rondlopen.

De filmregisseur heeft het lichtknopje gevonden.

Ze pakt de afstandsbediening weer, dan maar een andere film. Uiteindelijk drukt ze geen knopjes in, ze ziet een lijk en bloed. Ze geeft de film nog een kans. Daarna wordt het snel beter.

Haar gedachten dwalen af naar Lester, bij de film hoeft ze ook niet al teveel na te denken. Hij is geschrokken van de bevestiging die zij gaf op zijn vraag.

Alsof zij, na het doodschieten van een man op haar keukenvloer, de overige twee mannen een kopje thee en een koekje gaat aanbieden. Haar verzoek van de een om de ander vast te binden belooft toch vaak niet veel goeds? Ze heeft zelfs de kettingzaag genoemd, over het uitproberen. Ze is daar niet heel dubbelzinnig over geweest, toch werd hij een paar tinten lichter toen ze hem gisteren een bevestiging gaf.

Het bewijs ligt in zijn handen

Een piepend geluid laat hem opkijken van zijn boek. Hij vindt de oorsprong er niet van en buigt zich weer over zijn boek.

Waarschijnlijk een van de oude kasten.

Hij vindt zijn alinea weer. Terug naar de betoverende woorden die hem op een wonderbaarlijke wijze terugbrengen naar het hier en nu, terwijl ze hem juist laten ontstijgen aan de werkelijkheid die zo zwaar op zijn hart weegt.

Dan opnieuw een piepend geluid en een metalige klik. Een bonk. Dan opnieuw een piepend geluid en een metalige klik. Een bonk.

Hij realiseert dat het de deur moet zijn, de deurklink. Zijn blik valt op de deur.

De klink is naar beneden geduwd en wordt vastgehouden.

Een bonk.

Zij probeert binnen te komen.

Hij is al zo bleek... Als hij er meer tinten op achteruit gaat, wordt hij doorzichtig.

Ze snapt dat de steek in zijn zij niet meewerkt, maar hij is over het algemeen weemoedig en depressief.

Eigenlijk is het een grote zeikerd.

Ze zucht en zakt onderuit. Hij is een teleurgestelde prins die zijn koninkrijk niet kreeg.

Zij had meer van hem verwacht, zijn sarcasme in *het Taallokaal* leek veelbelovend, maar sindsdien is hij verschrompeld.

Hij kijkt niet vooruit, wat heeft hij aan al die intellectuele onzin als je er niks mee kunt?

Waar is zijn neo-cortex nu om hem te redden? Waar is zijn NADENKEN? Zijn Verplichting tot het stellen van vragen?

Denkt hij dat de homo sapiens het hebben gered door te filosoferen over wat er precies in het struikje zat dat takken liet ritselen en pas als falsificatie uitblijft gaan handelen?

De deurkruk klapt weer omhoog omdat de druk erop verdwijnt.

‘Wat moet je?’ schreeuwt hij.

Een reactie blijft uit. Dat zij aan de andere kant staat met een cirkelzaag geeft hem kippenvel. Hij denkt aan de kogels: misschien komen die niet door zo’n massieve deur?

De klink wordt opnieuw omlaag geduwd, deze keer met meer geweld en een bonk.

Hij komt moeizaam overeind, zijn zij wordt slechter. Zijn ene been moet hij steeds bijzetten omdat het geen gewicht kan dragen op zichzelf.

‘Wat is er, Sue!’ schreeuwt hij om zijn massieve stem door de deur heen te transporteren.

Een reactie blijft uit.

Hij rilt, de temperatuur is gedaald. Een gevoel bekruipt hem dat hem bekend voorkomt. Hij kijkt naar de dunne spleet onder deur door: iets staat voor zijn deur.

Een sabeltandtijger of juist een miniaardbeving? En waar komt die vandaan? Trilt dan de grond? Of juist alleen het bosje?

Hap, dag Lester-homo-sapiens!

Ze lacht. Het komt er wat roestig uit, alsof haar stembanden het geluid zijn vergeten. Ze zal hier op moeten oefenen.

De film kan haar daar bij helpen, ze moet beter op de film letten, er zitten best wel wat grappige scènes in.

Ze wrijft over haar armen en bovenbenen, het begin wat frisjes te worden in de bioscoop. Ze heeft de thermostaat toch hoger gezet?

Met een diepe zucht komt ze overeind en loopt naar de deur.

De thermostaat ernaast meet tien graden Celsius. Ze tikt met haar vinger op het ding, dat moet stuk zijn. Ze draait aan de knop en zet de temperatuur op 24, zo kan de verwarming goed stoken.

Ze voelt een kriebel in haar buik; een emotie? Nee, honger.

Met tegenzin zet ze de film op pauze en trekt de deur open van haar bioscoopje. Ze ziet de gang niet direct scherp, het is alsof de lucht trilt voor haar ogen.

Ze loopt de gang in en na een paar passen ziet ze scherp. Misschien moet ze morgen maar eens naar de opticien.

De film had ze moeten zien voor ze haar grote plan in elkaar zette, het zou haar een hoop geholpen hebben met het creatiever maken van haar eigen laatste acte.

Het is inspiratievol.

Ze voelt haar maag knorren: het is tijd voor lunch. Ze loopt de lange gang uit, richting de hal, en werpt een korte blik naar buiten: het plein en het bordes is nog altijd verlaten. De deuren van de kerk staan op een kier.

De deuren van de bibliotheek zitten dicht, ze zal hem niet storen.

Op de terugweg zal ze een lunch voor hem achterlaten bij de deur.

De keuken begint langzaam leeg te raken en sommige broodjes vertonen wildgroei van groen. Ze gooit ze nog niet weg, als er niks meer is, is brood met wat meer paddenstoelen een feestmaal.

Ze pakt een broodje zonder sporen voor zichzelf en legt het op de toonbank. Een broodje met zo min mogelijk sporen pakt ze voor Lester, met een mes schraapt ze de laag schimmels eraf.

Ze verwacht niet dat hij nog iets eet, de meeste mensen houden op met eten van schrik. Straks denkt hij dat ze hem vergiftigt. Op dit moment moet ze geduld hebben, het gaat om wederzijds vertrouwen en hij heeft het vertrouwen in haar verloren, zo vermoedt zij.

Ze kan natuurlijk met haar kettingzaag het slot uit de deur zagen.

Maar dat scheidt geen vertrouwen.

Met het broodje loopt ze terug naar de entreehal en legt het links van de deur, zodat hij er niet op stapt als hij naar buiten komt.

Ze klopt op de deur. 'Lunch staat voor de deur!'

Ze wacht niet op antwoord, het is immers geen vraag of een begin van een conversatie. Ze moet alleen haar jas en haar buitenschoenen hebben om naar de winkel te kunnen. Ze wil bioscoopvoer: popcorn, chocola, koekjes.

Ze kan niet op haar sloffen naar buiten. Eigenlijk kan het wel, wie zal haar zien? Wie zal over haar oordelen? Haar schoonfamilie is er niet meer.

Haar voeten voelen beter dan gisteren, de ontstekingsremmers zullen hun werk hebben gedaan. Daarnaast helpen de nachten waarin ze heerlijk diep slaapt, ze heeft in geen jaren zo vast geslapen.

Ze loopt haar kamer uit richting de bibliotheek, daar klopt ze op de deur. Ze gaat er vanuit dat de deur nog op slot zit en ze wil hem vertrouwen geven in het idee dat ze zijn grenzen respecteert en niet op elk moment van de dag probeert binnen te dringen in zijn veilige ruimte.

Ze wacht op een reactie, maar hij zegt nog steeds niets. ‘Lester?’ Ze lacht om zichzelf: wie moet er anders aan de andere kant van de deur zitten? Ze stoort zich altijd aan dialogen in *blockbusters*, elke zin wordt opgedragen aan de naam die als eerste wordt genoemd in de zin. Ze kijkt te veel films, ze wordt een lopende blockbuster. ‘Ik ga naar de winkel. Wil je nog iets hebben?’

Het blijft stil.

Ze klopt op de deur, niet om hem te bereiken, maar om te horen hoe dik de deur is. Die klinkt redelijk massief, ze is benieuwd of ze hier doorheen komt. ‘Tot zo!’